

РЕШЕНИЕ

№ 1741

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **14090** по описа за **2012** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на ЕТ [фирма], [населено място], чрез представляващия търговеца срещу решение № 143 от 01.10.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 9271/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 8 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 023-2304803/12.03.2012 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област” С..

С оспореното НП на касатора, на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева, за неизпълнение на законово задължение по чл. 61, ал. 1 от КТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е незаконосъобразно, защото съдът, неправилно е приел, че не са нарушени императивни норми от ЗАНН. Твърди се, че първоинстанционният съд не е отчел, че е допусната неволна грешка, която може да бъде приравнена с маловажен случай. Инвокирани са доводи, че работникът е допуснат на работа от 01.08.2011 г., като същият не е ошетен, защото това обстоятелство е отразена в трудовата му книжка. Посочва се, че административно-наказващият орган не е обсъдил подадените писмени възражения в съответствие с изискванията на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. Според жалбоподателят, по

време на проведеното съдебно-административно производство е било нарушено правото му на защита, защото заседанията на СРС са проведени, без същият да е бил редовно призован, а решението е постановено, като е дадена единствено вяра на показанията на съставилото АУАН длъжностно лице.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от Ц. Ц., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и на взема становище по жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя, като дадените показания са намерили отражение в изясняването на фактическата обстановка. Първоинстанционният съд е приел, че на 05.12.2011 г. длъжностни лица при Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” С. извършили проверка по документи за спазване на трудовото законодателство от страна на ЕТ [фирма], [населено място].

Било установено, че за м. август 2011 г., работодателят е начислил на Е. Н., назначена на длъжност „продавач-консултант” за месец август, трудово възнаграждение за 23 отработени дни. Видно от издаденото от жалбоподателя удостоверение, Е. Б. Н. е работила от 01.08.2011 г. до 21.11.2011 г. по трудово правоотношение с едноличния търговец. В трудовата книжка на работника е отразена дата на постъпване на работа на 01.08.2011 г., а трудовия договор с лицето е сключен на 03.08.2011 г., като в него не е отразено кога работникът ще постъпи на работа.

Контролните органи приели, че е налице неизпълнение на законово задължение по чл. 61, ал. 1 от КТ, поради което е съставен Акт за установяване на административно нарушение № 23-2304803/05.12.2011 г., връчен на представител на сочения за нарушител, който го е подписал с възражение.

В законоустановения тридневен срок са постъпили писмени възражения.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административнонаказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от сътрудник на търговеца на 27.11.2012 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 05.12.2012 г. /вх. № 51117/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е частично основателна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени писмените доказателства. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Без съмнение между ЕТ [фирма], [населено място] и Е. Н. са съществували трудово-правни отношения. Лицето е било назначено на определена длъжност, съгласно трудовия договор, като в тази връзка не са констатирани нарушения на трудовото законодателство. Очевидно е, че работникът е бил допуснат на работа два дни преди да се сключи договора, което е неизпълнение на задължението по чл. 61, ал. 1 от КТ – факт, по който страните нямат спор.

От друга страна, касационната инстанция намира, че са налице предпоставките за приложение чл. 415в от КТ, в приложимата редакция към 01.08.2011 г.

По силата на тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. на О. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г., разпоредбата на чл. 415в от Кодекса на труда представлява привилегирован състав, приложим в хипотезата на налагане на санкция за нарушенията, изрично упоменати в чл. 414, ал. 3 от същия кодекс. Административният съд има правомощието като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в наказателното постановление, като "маловажно нарушение" по смисъла на чл. 415в от Кодекса на труда.

С последваща законодателна промяна на визираната норма /ДВ бр. 7 от 2012 г./, изрично е предвидено, че не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2.

По силата на чл. 14, ал. 1 и ал. 3 от Закона за нормативните актове, обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба, като не може да се дава обратна сила на разпоредби, които предвиждат санкции, освен ако те са по-леки от отменените.

В разглеждания казус е възможно приложението на визираната привилегирована разпоредба, защото новелата ѝ е била приета, след извършване на нарушението.

От събраните в хода на административно-наказателното производство доказателства и по-точно от протокол за извършена проверка се установява, че проверката на ЕТ [фирма], [населено място] е приключила на 05.12.2011 г., като констатираното нарушение е било отстранено реално още преди започването ѝ. Вредни последици от неизпълнението на законовите задължения не са установени, поради което са налице всички предпоставки за приложение на разпоредбата на чл. 415в от КТ, в приложимата редакция.

По изложените съображения, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е следва да бъде отменено, като бъде постановено ново, с което да се измени наказателното постановление, съгласно нормата на чл. 415в от КТ.

По отношение на размера на санкцията, поради факта, че не са събрани доказателства за имущественото състояние на сочения за нарушител, следва същата да бъде определена в минимално предвидения в чл. 415в от КТ размер.

Лишено от правна и фактическа опора е оплакването, че касаторът не е бил призован за проведените пред СРС открити заседания, поради което е нарушено правото му на

защита. Настоящият съдебен състав констатира, че търговецът е бил призован редовно, като същият се възползвал от правото си да участва в процеса и е представил доказателства.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 143 от 01.10.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 9271/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 8 състав и вместо него постановява,

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 023-2304803/12.03.2012 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област” С., като съобразно разпоредбата на чл. 415в от КТ /в редакцията към 01.08.2011 г./, НАМАЛЯВА размера на наложената на ЕТ [фирма], [населено място] имуществена санкция от 2000 лева, на 100 лева.

Решението е окончателно.